ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΛΑΪΚΕΣ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Δημοσιεύουμε σήμερα μερικὲς ἀκόμα χαρακτηριστικὲς προλήψεις τῆς Λακεδαίμονος :

Ὅταν τὸ παιδὶ περπατῆ μὲ τὰ τέσσερα, κάποιος ξένος θἄρθῃ στὸ σπίτι. Ἂν τὸ μικρότερο παιδὶ εἶνε κορίτσι καὶ βάζει διαρκῶς τὰ πόδια του τὸ ἕνα πάνω στ' ἄλλο, τὸ παιδὶ ποὺ θὰ γεννηθῆ ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ θἆναι θηλυκό.

Ὅταν κανεὶς αἰσθάνεται φαγοῦρα στὸ πόδι, σίγουρα θὰ πάρῃ δρόμο. Ὅταν τὸν τρώῃ ἡ μύτη του, θὰ φάῃ ξύλο.

Τὴν Πρωτοιαγιὰ κανένας δὲν δανείζει προξῆμι, γιατὶ γίνονται μάγια μ' αὐτό.

Τὴν Πρωτοχρονιὰ καὶ τὴν πρωτομηνιὰ καλὸ εἶνε νὰ τρώῃ κανεὶς λίγη ζάχαρι, γιὰ νὰ περάσῃ γλυκὰ ὅλες τὶς ἡμέρες.

Οἱ τσοπάνηδες, γιὰ νὰ μὴ πλησιάζῃ ὁ λύκος στὰ κοπάδια τους, δένουν γύρω - γύρω στὸ μαντρὶ κομμάτια ἀπὸ ράσο παπᾶ.

Ὅταν ἡ σιδεροστιὰ εἶνε γυρισμένη ἀνάποδα, κάτι κακὸ θὰ γίνῃ στὸ σπίτι. Ὅταν κατεβάσουν τὴν τέντζεχη κι' ἀφήσουν τὴ σιδεροστιὰ στὴ θέσι της... κουράζεται τὸ μουλάρι ποὺ βρίσκεται σὲ δρόμο!

Τὴν Τρίτη δὲν πρέπει ν' ἀρχίζῃ κανεὶς κομμιὰ δουλειά, γιατὶ αὐτὴ ἡ ἡμέρα ἔχει μιὰ ὥρα κακή.

Ὅταν τὰ παπούτσια εἶνε ριγμένα τὸ ἕνα πάνω στ' ἄλλο, αὐτὸ δείχνει ὅτι ὁ κάτοχός των θὰ κάμῃ δρόμο.

Ὅταν τὰ ξύλα τρίζουν στὴ φωτιά, σημαίνει ὅτι κάποιος ἐχθρὸς κακολογάει τὸ σπίτι.

Ὅταν πρόκειται νὰ πέσῃ χαλάζι, στὴ Βαμβακοῦ βάζουν κλοῦβια αὐγὰ στ' ἀμπέλια γιὰ νὰ μὴν τοὺς προξενήσῃ ζημιὰ τὸ χαλάζι.

Ἅμα τελειόνῃ κανεὶς τὸ φαγητό του, δὲν πρέπει νὰ τρίβῃ τὰ χέρια του, γιατὶ δὲν τὸν πιάνει τὸ φαγί.

Ὅταν σφάξουν γουρούνια, κάνουν ἕνα σταυρὸ μὲ τὸ αἷμα τους στὴν ἐξώθυρα τοῦ σπιτιοῦ γιὰ ν' ἀπομακρύνουν ἀπ' τὸ σπίτι τὸ θάνατο.

Ὅποιος τρίβει πολλὰ ψίχουλα στὸ φαΐ, ἀποχτάει πολλὰ παιδιά.

Μόλις πρωτομπῆ ἡ νύφη στὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ, τὸ πρῶτο φαΐ ποὺ θὰ τῆς δώσουν εἶνε αὐγὰ τηγανητά, γιὰ νὰ κάνῃ ἀρσενικὰ παιδιά.

Τὴ νύχτα τὰ αὐγὰ δὲν πρέπει νὰ φαίνονται ἀπ' τ' ἀστέρια, γιατὶ τότε δὲν γεννοῦν ἡ κόττες!....

ΚΑΙ ΟΛΙΓΗ... ΦΡΙΚΗ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΙ ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Ἡ φρικώδης συνήθεια τῆς ἀνθρωποφαγίας. Τί γινόταν ἄλλοτε. Τί γίνεται σήμερα. Ἀνατριχιαστικὲς λεπτομέρειες. Πῶς γίνεται ἡ ἀνθρωποσφαγή. Τὸ κομμάτιασμα τῶν σφαγίων. Ποιοὶ ἔχουν τὸ πιὸ νόστιμο κρέας. Καὶ ποιὰ μέλη τοῦ σώματος εἶνε τὰ πιὸ εὔγευστα. Ἐξομολόγησις ἀνθρωποφάγου κτλ.

Μολονότι τὸ τρομερὸ ἔθιμο τῆς ἀνθρωποφαγίας ἀρχίζει σιγὰ-σιγὰ νὰ ἐκλείπῃ μὲ τὴ βαθμιαία εἰσχώρησι τῶν Εὐρωπαίων στὶς χῶρες τῶν ἀγρίων, ἐν τούτοις ὑπάρχουν καὶ σήμερα ἄγριοι γιὰ τοὺς ὁποίους τὸ ἀνθρώπινο κρέας εἶνε ἐκλεκτοτάτη τροφή.

Οἱ κάτοικοι π. χ. τῶν περιχώρων τοῦ ποταμοῦ Νίγηρος, στὴν Ἀφρική, ἔχουν ἰδιαίτερη προτίμησι γιὰ τὸ κρέας τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ὁποῖο μάλιστα διατηροῦν κομματιασμένο σὲ κολοκύθια μὲ φοινικόλαδο, γιὰ νὰ τὸ τρῶνε στὶς μεγάλες γιορτές. Ὅταν οἱ ἄγριοι αὐτοὶ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἀνθρώπινο κρέας καὶ δὲν βρίσκουν, τότε ὁ μάγος τῆς φυλῆς κατηγορεῖ ἕνα ὁποιοδήποτε ἄτομο ἐπὶ βασανίᾳ. Ὁ δυστυχισμένος ἐκεῖνος συλλαμβάνεται ἀμέσως, θανατώνεται χωρὶς καμμιὰ διαδικασία, καί... καταβροχθίζεται!...

Στὸ Κογκό, κατὰ τὴ μαρτυρία κάποιου ἐξερευνητοῦ, οἱ κάτοικοι, ἐνὸ ἐν καιρῷ εἰρήνης τρέφονται μὲ διάφορα φυτικὰ προϊόντα, στὸν πόλεμο τρώγουν τοὺς αἰχμαλώτους καὶ τοὺς νεκρούς!...

Σὲ πολλὰ χωριὰ τῆς Ἀφρικῆς οἱ δοῦλοι ὡδηγοῦντο ἄλλοτε στὴν ἀγορὰ ἀπὸ τοὺς κυρίους των γιὰ νὰ πουληθοῦν ὡς... σφάγια!... Κάθε δὲ ἀγοραστὴς ποὺ περνοῦσε μπροστὰ ἀπ' τὸ θῦμα, ἐχάρασσε μὲ μελάνι ἀπάνω στὸ γυμνὸ σῶμα τοῦ δούλου τὸ μέρος ποὺ ἤθελε νὰ τοῦ κρατήσουν. Ὅταν, τέλος, διετίθετο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὁλόκληρο τὸ σῶμα, ὁ δοῦλος ἐκομματιαζόταν καὶ μοιραζόταν στοὺς πελάτες!...

Κάποτε ὅμως συνέβαινε μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀγοραστὰς νὰ εἶνε διαστικοὶ καὶ νὰ μὴν ἔχουν τὴν ὑπομονὴ νὰ περιμένουν ὥς τὸ τέλος. Τότε ἔδιναν ἐντολὴ στὸν ποληπὴ νὰ τοὺς κόψῃ τὸ μέρος ποὺ εἶχαν διαλέξει καὶ ὁ δυστυχισμένος δοῦλος ἀκρωτηριαζόταν κατὰ τὸν φρικτότερο τρόπο, μένοντας μ' ἕνα πόδι ἢ μ' ἕνα χέρι κτλ.

Μερικοὶ ἀνθρωποφάγοι ἔχουν τὴ συνήθεια νὰ συντρίβουν τὰ μέλη τῶν αἰχμαλώτων των καὶ νὰ τοὺς βάζουν ἐπὶ πολλὲς μέρες στὸ νερὸ γιὰ νὰ... μουσκέψουν πρὶν τοὺς σκοτώσουν καὶ τοὺς φάγουν.

Σ' ἄλλα μέρη τρώγοιν ἀνεξαιρέτως ὅλους τοὺς γέρους των μόλις πεθάνοιν, ἐκτὸς ἐκείνων οἱ ὁποῖοι πάσχουν ἀπὸ δερματικὰ νοσήματα. Μιὰ ἄλλη φυλὴ Ἀφρικανικὴ ἀποζῆ κυρίως ἀπὸ τὸ κυνήγι τῶν ἀνθρώπων. Τοὺς συλλαμβάνουν μὲ παγίδας ἢ μὲ φαρμακερὰ βέλη. Τοὺς καταδιώκουν δὲ κραυγάζοντας :

— Πιχίο! Πιχίο!... (Κρέας! Κρέας!).

Οἱ κάτοικοι μερικῶν μερῶν τῆς Αὐστραλίας δὲν ἀγαποῦν τόσο τὸ κεφάλι καὶ τὰ σπλάχνα τῶν αἰχμαλώτων, ὅπως οἱ πλεῖστοι καννιβάλοι, ἀλλὰ τὸ πάχος ποὺ περιβάλλει τὰ νεφρά. Τὸ πάχος αὐτὸ πιστεύουν ὅτι τοὺς παρέχει ἀφάνταστη ρώμη καὶ ἀνδρεία, γι' αὐτὸ πολλὲς φορὲς τὸ τυλίγουν μέσα σὲ χόρτα καὶ τὸ βάζουν σὲ μιὰ μικρὴ σακκοῦλα ποὺ τὴν κρεμοῦν ἀπὸ τὸ λαιμό τους.

Κάποιος Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος ἀντάμωσε πρὸ ἐτῶν στὰς νήσους Φίτζι ἕναν ἀνθρωποφάγο, τὸν ὁποῖον ὑπέβαλε σὲ σχετικὴ ἀνάκρισι. Ὁ ἀνθρωποφάγος, ἀπαντῶντας σὲ ἀνάλογες ἐρωτήσεις του, τὸν ἐπληροφόρησε ὅτι οἱ συνάδελφοί του προτιμοῦν τὸ κρέας τοῦ Αὐστραλοῦ. Τὸ κρέας τοῦ κατοίκου τῆς Πολυνησίας, ἐπρόσθεσε, τοὺς φαίνεται πολὺ γλυκό, ἐνῶ τοῦ Εὐρωπαίου, ἀντιθέτως, πολὺ... ἁλμυρό. Ἐκεῖνο ἰδίως ποὺ ἀποτροπιάζονται εἶνε τὸ κρέας τῶν Εὐρωπαίων γαντιῶν, τὸ ὁποῖο βρίσκουν ἀπαίσιο λόγῳ τῆς κατοχήσεως ποτῶν καὶ καπνοῦ.

Ὁ δημοσιογράφος, συνεχίζοντας τὴν ἀνάκρισί του, ἔμαθε ὅτι στοὺς ἀνθρωποφάγους ἀρέσουν ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ἰδίως τὰ μάτια καὶ τὸ μυαλό. Ἔπειτα ἔρχονται οἱ βραχίονες, ἡ κνῆμες καὶ οἱ γλουτοί. Ὅσο γιὰ τ' ἄλλα μέλη τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, αὐτά, κατὰ τὴν ἔκφρασι τοῦ ἐξεταζομένου, εἶνε... γιὰ τὰ σκυλιά!

Ἡ Θεοτόκος μὲ τὸ Βρέφος
(Ἔργον τοῦ Ραφαὴλ)

ρα. Μιὰ μεγάλη δύναμις πλημμυρίζει τὰ δέντρα μου. Τὰ ἔντομα κινοῦνται στὰ κλαδιά κι' οἱ χυμοὶ πληθαίνουν στὶς ρίζες τους. Τὰ πουλάκια ὑμνοῦν τὴ χρυσῆ δόξα κι' ἐγκομιάζουν τ' ἄπειρα λουλούδια. Ὅλοι οἱ σπόροι κι' οἱ χυμοὶ ὑψαίνουν ἀντάμα τὰ πράσινα στολίδια τῆς γῆς. Ὁλοῦθε πνέει ἡ πνοὴ τῆς δημιουργίας. Τὰ γέρικα δέντρα καὶ τὰ ταπεινὰ λουλούδια ταιριάζουν σιωπηλὲς μελωδίες, ψάλλουν σὲ προπάτορουστο σκοπὸ τὸν ὕμνο τῆς Ἀναστάσεως. Οἱ κορφοὶ τῆς γῆς τρέμουν στὰ φλογερὰ φιλιὰ τοῦ ξανθοῦ Φοίβου. Κι' ἐγώ, τὸ δάσος, τὸ παιδὶ τοῦ ξανθοῦ θεοῦ καὶ τῆς καρτερῆς Κυβέλης, δοξάζω τὴν ἀθάνατη δύναμι τῆς δημιουργίας...

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ. — Μέσα στὸν ὑγρό μου καθρέφτη ὁ ἥλιος βασιλιᾶς καμαρώνει τὰ ρόδινα κάλλη του καὶ μέσα στὰ βάθη τοῦ ὑγροῦ παλατιοῦ μου βυθίζει τὶς χρυσὲς ἀχτίδες του, σὰν νὰ γυρεύῃ τὸ πνιγμένο παιδί...

(Σιγὰ-σιγὰ ἀπ' τὸ δάσος ὑψώνεται, σὰν κῦμα ρόδινου φωτός, ὁ φλογερὸς θρίαμβος τοῦ ἥλιου καὶ φωτίζει ἕναν κρῖνο κοντὰ στὸ μαραμένο φύλλωμα καὶ στὴ χαμένη ἀχτίδα).

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ. — Αὐτὸς ὁ ὄμορφος κρῖνος μοιάζει μὲ παιδάκι, μ' ἕνα παιδάκι ποὺ ἀνοίγει γιὰ πρώτη φορὰ τὰ μάτια του στὸ φῶς. Μέσα στ' ὡραῖο αὐτὸ λουλοῦδι μοῦ φαίνεται πὼς ξαναζῆ μιὰ ἀγνὴ καὶ χαμένη παιδικὴ ψυχή. Κι' ὄχι μονάχα ἡ ψυχή, μὰ καὶ τ' ἀνθόλουστο μικρὸ σῶμα τοῦ παιδιοῦ. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τὸ μυστήριο τῆς δημιουργίας καλύτερα ἀπὸ μένα, καλύτερα ἀπὸ μιὰ μητέρα...

(Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μιὰ ἀχτίδα τοῦ ἥλιου ποὺ ἀνατέλλει φιλεῖ τὸν κρῖνο σὰν ἀδελφή).